

EL LLENGUATGE

A bastament

L'ús de les frases fetes —prenent ara aquesta denominació en el seu sentit més ampli, és a dir, incloent-hi les locucions verbals, adverbials, etc— exigeix un coneixement molt precís i exacte del seu significat. Hom ens podria objectar que aquest coneixement és exigible en totes les formes de llenguatge, començant per les simples paraules; a què cadascú vulgui recórrer en l'expressió del seu pensament i de les seves idees, és a dir, en l'acte de la comunicació, però si centrem la nostra afirmació en el cas de les frases fetes que són formes de llenguatge sovint característiques i específiques de cada llengua, és perquè moltes vegades, la complaença a recórrer-hi, que compartim plenament, no va acompanyada d'aquest coneixement precís del seu significat que hem convingut a considerar exigible.

Avui ha esdevingut força freqüent, en el llenguatge escrit, l'ús de la locució adverbial *a bastament*, molt poc corrent, en canvi, en el llenguatge parlat. Aquesta locució, igual que *a bastança*, que té el mateix significat, s'ha obtingut amb un derivat del verb *bastar*, el qual, contràriament al que algú creu, a causa de l'existència de la locució verbal *haver-n'hi prou* que l'ha anat desplaçant, és un verb ben català: només cal recordar que també n'hem obtingut el mot qualificatiu *bastant*. *A bastament* —com *a bastança*— significa «en quantitat suficient». És la definició que en donen els diccionaris, i que correspon al significat del verb *bastar*, del qual prové. No és, doncs, una expressió podríem dir de caràcter superlatiu, hiperbòlic, sinó més aviat modera-

Es per això que ens sobta i que ens sembla inapropiat l'ús que alguns fan avui de la locució adverbial *a bastament* en certes fórmules de cortesia. Si algú que ens demana un favor o un servei especial ens diu que ens l'agrairà a bastament, des d'un punt de vista estrictament gramatical no hi ha pas res a objectar, però sembla a bastament evident que ignora el significat exacte d'aquesta locució. No és que siguem partidaris de fórmules de cortesia exagerades ni grandiloqüents, que vo-regin el servilisme, però resulta certament sorprenent que qui espera de nosaltres un servei ens digui que ens l'agrairà en la mesura justa que aquest servei mereix, sense excedir-se ni una engruna en l'agraïment. Amb un adverbí tan usual com *molt*, si no es vol exagerar, podem modificar convenientment el verb *agrair*.

Albert Jané